

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 25. Ecclesiæ Romanæ Traditio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](#)

Sæculum II.
A. C. 180.

siæ vel ædificationem, vel destructionem collatura esset. Longissimum foret successionem omnium Ecclesiarum recensere, satis erit, si Traditionem, & Doctrinam Ecclesiæ omnium maximæ, antiquissimæ, toti mundo notæ a Gloriosis Apostolis Petro, & Paulo Romæ fundatæ, & stabilitæ afferamus; bac Traditione Romana ab Apostolis accepta, bac fide hominibus annuntiata, & usque ad nos per Successionem Episcoporum continuata omnes illos confundimus, qui conventus spurius, & illegitimos celebrant, quounque demum id faciant modo, vel ex amore proprio, vanâ gloria, cæcitate animi, vel malitia. Cum Ecclesia Romana omnes aliae propter ejus potentem Primatum concordes esse tenentur, nempe omnes Fideles, quacunque orbis parte morentur, quia in bac Ecclesia Apostolorum Traditio ab omnium nationum Fidelibus fuit conservata. (*)

Post-

(*) Hoc S. Irenæi loco ad confundendos Novatores nihil aptius. Vel producant, si possunt, seriem Episcoporum, Pastorum, & Patrum suorum! si Lutherum, Calvinum, Zwinglium, aut alios damnatos Hæreticos nominent, pudeat eos novitatis suæ! si antiquos afferant, tales sunt, qui in Ecclesiæ Romanae communione vixerunt, id est, sicut aliqui eorum scribere non erubescunt, qui cum Meretrice apocalyptic forniciati sunt. Hic etiam P. Balduinus malæ fidei arguit Pleurium,

*Postquam igitur Beati Apostoli Eccle- Sæculum II.
siam fundaverant, & ædificaverant, Epis- A. C. 180.
copale munus Lino commiserunt. Hic est
Linus, de quo Paulus memorat in Epi- 2. Tim. 4. 21.
stolis ad Timotheum. Successor ejus fuit
Anacletus, & post eum ab Apostolis ordi-
ne tertius Clemens Episcopatum suscepit,
qui beatos Apostolos viderat, cum ipsis fue-
rat conversatus, eorumque prædicationem,
& Traditiones in recenti memoria tenebat;*

nec

rium, quod S. Irenæi verba: propter (Ecclesiæ Romanæ) potent'orem Principalitatem, ita in-
terpretatus fuerit: a cause de sa puissante Pri-
manté, propter ejus potentem Primatum. Qua-
si vero Ecclesiæ Romanæ nudum Primatum sine
majori jurisdictione adscriberet; at quis non
videt, si id intendisset Fleurius, etiam vocem
adjectivam: potentem, fuisse omittendam. Fleu-
rius Jurisdictionem in universam Ecclesiam SS.
Pontificibus non detrahit, sed, quoties occasio
fert, adstruit; exempli causa (quia modo hic
locus mihi præ oculis est) Lib. 23. §. XXXI.
Tom. V. postquam Fleurius ex epistola 33. S.
Innocentii Papæ, ad S. Hieronymum data, in
causa atrocis facinoris, a Pelagianis in Palæstina
perpetrati, retulit illa verba: *Si quis coram
me contra Personam certam, & nominatam,
actionem moverit, Judices dabo &c.* Motu
proprio, & suis verbis subdit: *Cette lettre est
remarquable, pour montrer l'Autorité du Pape
par toute l'Eglise.* Latine: Hæc epistola No-
tatu digna est, ad Auctoritatem Papæ per to-
tan

Sæculum II.
A. C. 180.

nec ipse solus, sed plures alii supererant ab ipsis Apostolis instructi. Cum sub hoc Clemente magna inter fratres Corinthi discordia esset exorta, Ecclesia Romana epistolam ad Corinthios dedit zelo plenam, ut ad pacem reduceret, fidemque in eis & Traditionem ab Apostolis acceptam renovaret. Ita deinde pergit: Clementi successit Evaristus, Evaristo Alexander, tum post Apostolos sextus Xistus, & post eum Teles-

tam Ecclesiam demonstrandam. Nescio, quid ultra P. Balduinus a Fleurio exigat. Illud vero ridiculum, quod zelosissimi Fleurii adversarii manifeste sibi contradicunt! Anonymus II. pag. 5. N. I. de Ecclesia Romana, vehementissime docet, Fleurium illud erroneum jaçtare Principium, Doctores in Ecclesia semper tradidisse; primorum Sæculorum Traditionem in materia Disciplinæ, æque ac in materia Doctrinæ esse retinendam. Econtra P. Balduinus in sua mala fide Domini Fleurii pag. 250. irascitur, quod idem Fleurius, qui Lib. 22. §. IV. fatetur, Disciplinam Ecclesiæ diversis temporibus posse esse diversam, nihilominus semper laudet antiquam, & reprobare videatur hodiernam. Ecce! quod primus negat, alter affirmat! si viri isti animo pacato Fleurium judicassent, facile perspexissent, eum nihil aliud dicere, quam Ecclesiæ Disciplinam, quæ pro variis temporibus quidem mutari potest, SS. Patrum, & piissimorum Scriptorum judicio, semper, quantum fieri expedit, ad primorum Sæculorum rigorem esse reducendam.

Telesphorus, glorioso Martyrio coronatus. Sæculum II.
Postea Hyginus, deinde Pius, & post eum A. C. 180.

Anicetus, cui successit Soter, ipsi autem,

---

qui hodie post Apostolos duodecimus sedem
obtinet, Eleutherius. Hoc ordine, & suc-
cessione Traditio Apostolorum, & veritatis
prædicatio in Ecclesia ad nos usque perva-
nit.

Similiter Polycarpus, ab ipsis Aposto-
lis instructus, cum multis eorum, qui IES-
um Christum viderant, conversatus, ab
Apostolis in Asia Episcopus Smirnensis in-
stitutus, quem ego ipse, cum juvenis essem,
vidi, multis enim annis vixit, & in ex-
trema senectute glorioso, & illustrissimo
Martyrio ex hac vita migravit, is, inquam,
Polycarpus semper docuit, quæ ab Apostolis
acceperat, quæ Ecclesia nunc docet, &
quod solum veritati consentaneum est.
Omnis Asiæ Ecclesiæ, omnesque, qui usque
in hodiernam diem Polycarpo in Sede Smir-
nensi successerunt, testimonium reddunt,
ipsum veritatis testem esse fidelem, & fide
longe digniorem, quam Valentinus, vel
Marcion, & omnes alii errantes. Venit
Polycarpus Romanam tempore Aniceti, ubi
multos hæreticorum Discipulos in sinum
Ecclesiæ Dei reduxit, unicum & solam Apo-
stolicam veritatem illam esse publice asse-
rens, quam Ecclesia doceret. Hæc sunt
verba S. Irenæi.

Paulo.

Sæculum II.

A. C. 180.

c. 4.

Paulo inferius addit: *Si de aliqua quæstione disceptatio oreretur, ad cujus judicium esset appellandum, nisi antiquissimarum Ecclesiarum, ubi Apostoli vixerunt? Quid autem tunc foret remedii, si Apostoli nihil scriptum nobis reliquissent? Nunquid ad Traditiones, illis viris relietas, quibus Ecclesias commiserunt, esset recurrendum? Hoc ipsum multæ nationes Barbaræ observant, quæ sine papyro, & atramento in JESUM Christum credunt, Doctrinam salutis scriptam per Spiritum S. in cordibus suis habentes, & antiquam Traditionem de Deo uno Creatore, & Filio ejus JESU Christo fideliter tenentes. Qui fidem sine Scriptura receperunt, si linguam eorum, cum nostra eruditio comparatam, species, Barbarisunt, si autem Doctrinam, & mores, sapientissimi, & Deo gratissimi sunt, cum justitiam, & castitatem colant. Si quis in eorum lingua talia annuntiaret, sicut ea sunt, quæ nostri hæretici confinxerunt, ambas aures obstruerent, & procul fugerent, ne has blasphemias audire cogerentur; nam quia Traditioni Apostolorum inhærent, tanta hæresum monstra nequidem ipsis in mentem veniunt, & quid sint conventicula hæreticorum nesciunt. Quippe ante Valentiniū nulli Valentiniani, nec Marcionitæ ante Marcionem, aut quicunque alii hæretici ante Auctorem suum exstiterunt.*

Sub

*Sub Hygino Valentinus Romam venit, Sæculum II.
sub Pio maxime venenum exseruit, & A. C. 180.
mansit usque ad Anicetum. Etiam sub
Hygino nono Episcopo Cerdon Marcio-
nis antecessor in Ecclesiam venit, & post
peractam pænitentiam, in ea mansit, jam
in occulto errores tradens, jam ad pæni-
tentiam rediens, jamque iterum pravæ
Doctrinæ convictus a fratribus communio-
ne discedens. Hanc fecutus est Marcion,
qui sub Aniceto Episcopo decimo inno-
tuit.*

Valentinianorum technas, & dolos Lib. III. c. 15
his verbis descripsit: Sermones eorum
Catholicis periculosi sunt, quos Christianos
vulgares appellant, & ut facilius de-
cipiant, eandem nobiscum pro Concione
Doctrinam afferre simulant, imo etiam
querentes audias, quod nos, quamvis idem
sentiant, sine causa ab eorum communione
recedamus, vocemusque hereticos; si vero
quosdam a vera fide suis quæstionibus se-
duxerunt, ita, ut ad eorum fabulas atten-
dant, tum privatim iis ineffabile Plero-
matis Mysterium explicant; si quis con-
tradicat, pro homine veritatis capiendæ
incapace habent, qui a Matre eorum bonum
semen non acceperit; nihil ultra ad eum
loquuntur, est enim ipsis eorum de ge-
nere, quibus curta supellex, nempe de
numero Psychicorum. Si quis vero se iis
totum addicat, ut putatæ Redemptionis
fiat

Sæculum II. fiat particeps, is jam sibi neque in cælo,
 A. C. 180. neque in terra ambulare videtur, sed in
 medio Pleromate, jamque Angelum suum
 fuisse complexus, ita stolide, & elatis su-
 perciliis ingreditur. Alii dicunt, homi-
 nem, qui de sursum est, moribus bonis esse
 debere, ideo in externis actionibus gravi-
 tatem fingunt; at plerique, cum se jam
 perfectionis Christianæ apicem attigisse
 contendant, de morum honestate nihil sol-
 liciti, salutis vero securi, & præscii lo-
 cum suæ felicitatis, & quietis futuræ in
 Pleromate præcognoscunt.

§. XXVI.

Doctrina Incarnationis. Eucharistia.

Substantia Doctrinæ, quam S. Irenæus
 in libro tertio probat, hæc est; uni-
 cum esse Deum Patrem, eundemque, qui
 Mundum creasset, & Legem dedisset;
 unum, & solum JESUM Christum, & u-
 num Spiritum S. a Patre, & Filio distin-
 etum, qui nobis gratiam, & necessaria
 saluti auxilia tribueret. Filium Dei ve-
 re esse Dominum, & verum Deum, cum
 in Psalmo quadragesimo quarto uterque
 Deus nominetur, Filius unctionem reci-
 piens, & Pater unctionem tribuens. Post
 multa alia concludit; JESUM Christum
 Deum nominari, ea ratione, quæ nulli
 alteri filiorum Adæ congruere possit, sed
 quæ

c. 6.

c. 17. 18.

c. 19.

c. 6.

c. 21.